Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 10. júla 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dohoda o pridružení medzi EHS a Tureckom – Rozhodnutie č. 1/80 – Článok 13 – Klauzula ‚standstill' – Zlúčenie rodiny s manželom – Nové obmedzenie – Naliehavý dôvod všeobecného záujmu – Úspešná integrácia – Účinné riadenie migračných tokov – Proporcionalita"

Vo veci C-89/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Østre Landsret (Východodánsky odvolací súd, Dánsko) z 24. januára 2018 a doručený Súdnemu dvoru 8. februára 2018, ktorý súvisí s konaním:

A

proti

Udlændinge- og Integrationsministeriet,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia C. Toader, A. Rosas a M. Safjan,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. decembra 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– A, v zastúpení: T. Ryhl a C. Friis Bach Ryhl, advokater,

– dánska vláda, v zastúpení: J. Nymann-Lindegren a M. Wolff, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci R. Holdgaard, advokat,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Van Hoof, D. Martin a L. Grønfeldt, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 14. marca 2019,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: dánčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 13 rozhodnutia asociačnej rady č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie. Asociačná rada bola zriadená Dohodou o pridružení medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, ktorá bola podpísaná 12. septembra 1963 v Ankare Tureckou republikou na jednej strane a členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na strane druhej, a ktorá bola uzavretá, schválená a potvrdená v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 64/732/EHS z 23. decembra 1963 (Ú. v. ES 217, 1964, s. 3685; Mim. vyd. 11/011, s. 10, ďalej len „dohoda o pridružení“).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi A a Udlændinge-og Integrationsministeriet (Ministerstvo pre prisťahovalectvo a integráciu, Dánsko), predtým Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration (ministerstvo pre utečencov, prisťahovalcov a integráciu) vo veci zamietnutia žiadosti A o získanie povolenia na pobyt v Dánsku z dôvodu zlúčenia rodiny týmto ministerstvom.

Právny rámec

Právo Únie

Dohoda o pridružení

3 Z článku 2 ods. 1 dohody o pridružení vyplýva, že jej cieľom je podporovať stále a vyrovnané posilňovanie obchodných a hospodárskych vzťahov medzi zmluvnými stranami s prihliadnutím najmä na nevyhnutnosť zabezpečiť urýchlený rozvoj hospodárstva Turecka a zvýšenie úrovne zamestnávania a životných podmienok tureckého národa.

4 Podľa článku 12 dohody o pridružení sa „zmluvné strany dohodli, že budú uplatňovať články [39 ES], [40 ES] a [41 ES], aby medzi sebou postupne dosiahli voľný pohyb pracovníkov“. [*neoficiálny preklad*]

Rozhodnutie č. 1/80

5 Článok 13 rozhodnutia č. 1/80 znie:

„Členské štáty Spoločenstva a Turecko nemôžu zaviesť nové obmedzenia týkajúce sa podmienok prístupu k zamestnaniu pracovníkov a ich rodinných príslušníkov, ktorí majú legálny pobyt a sú legálne zamestnaní na ich území.“ [*neoficiálny preklad*]

6 Podľa článku 14 tohto rozhodnutia:

„1. Ustanovenia tejto časti sa uplatňujú s výhradou obmedzení z dôvodu verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a verejného zdravia.

2. Ustanovenia tohto oddielu nemajú vplyv na práva a povinnosti vyplývajúce z vnútroštátnych právnych predpisov alebo dvojstranných dohôd uzavretých medzi Tureckom a členskými štátmi Spoločenstva, pokiaľ pre svojich štátnych príslušníkov zavádzajú výhodnejšiu právnu úpravu.“ [*neoficiálny preklad*]

Dánske právo

7 Podľa § 9 Udlændingeloven (zákon o cudzincoch) v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej:

„1. Na základe žiadosti môže byť vydané povolenie na pobyt:

(1) osobe, ktorá nie je dánskym štátnym príslušníkom, staršej ako 24 rokov, ktorá žije v manželstve alebo v trvalom partnerskom vzťahu s osobou nad 24 rokov, ktorá má trvalý pobyt v Dánsku, ktorá

…

d) má povolenie na trvalý pobyt v Dánsku dlhšie ako tri roky;

…

7. Povolenie na pobyt podľa odseku 1 bodu 1 písm. b) až d) je možné, pokiaľ neexistujú veľmi špecifické dôvody, udeliť len vtedy, ak je celková väzba manželov alebo osôb žijúcich v trvalom partnerskom vzťahu k Dánsku väčšia ako celková väzba manželov alebo osôb žijúcich v trvalom partnerskom vzťahu k inej krajine…“

8 Podľa vnútroštátneho súdu z prípravných prác k § 9 ods. 7 zákona o cudzincoch vyplýva, že v rámci posúdenia otázky, či sú väzby manželov alebo osôb žijúcich v trvalom partnerskom vzťahu silnejšie ako väzby, ktoré majú k inej krajine, musia príslušné vnútroštátne orgány zohľadniť všetky skutočnosti, ktoré majú k dispozícii.

9 Uvedené orgány musia zvážiť na jednej strane väzby zlučujúcej sa osoby s Dánskom a na druhej strane väzby, ktoré má jej manžel alebo partner so svojou krajinou pôvodu. Musia vziať do úvahy aj väzby zlučujúcej sa osoby s krajinou pôvodu jej manžela.

10 Konkrétne príslušné vnútroštátne orgány musia zohľadniť najmä dĺžku a povahu pobytu manželov v ich jednotlivých krajinách pôvodu, rodinné väzby manželov s Dánskom v porovnaní s väzbami rovnakej povahy s krajinou pôvodu manžela zlučujúcej sa osoby, jazykové znalosti manželov a vzdelanie alebo profesionálne väzby manželov s Dánskom alebo inou krajinou.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

11 Žalobkyňa vo veci samej, A, je turecká štátna príslušníčka, narodená v Turecku, ktorá sa 24. mája 1983 vydala za B, tiež tureckého štátneho príslušníka. Manželskému páru sa v Turecku narodili štyri deti ešte predtým, než sa 24. júna 1998 rozviedli.

12 Dňa 7. januára 1999 sa B oženil s nemeckou štátnou príslušníčkou s bydliskom v Dánsku. Ako manžel občana Únie získal B od 6. júla 1999 povolenie na pobyt v Dánsku. Dňa 27. apríla 2006 mu bolo udelené povolenie na trvalý pobyt podľa dánskych ustanovení, ktorými sa preberá smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení nariadenie (EHS) č. 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46.)

13 Štyri deti zo zväzku A a B získali tiež povolenie na pobyt v Dánsku z dôvodu zlúčenia rodiny s B.

14 Manželstvo B a jeho manželky, nemeckej štátnej príslušníčky, bolo rozvedené 25. júna 2009. B sa následne znovu oženil s A v Dánsku 28. augusta 2009. Dňa 3. septembra 2009 podala A na Udlændingestyrelsen (Migračný úrad, Dánsko), predtým Udlændingeservice (cudzinecký úrad), žiadosť o povolenie na pobyt v Dánsku, pričom sa odvolávala na svoje manželstvo s B, ktorý bol zamestnaný v tomto členskom štáte.

15 Rozhodnutím z 26. mája 2010 dánsky migračný úrad túto žiadosť zamietol v súlade s ustanoveniami § 9 zákona o cudzincoch.

16 Rozhodnutím z 30. septembra 2010 ministerstvo zahraničných vecí a integrácie zamietlo opravný prostriedok, ktorý podala A proti rozhodnutiu z 26. mája 2010 z dôvodu, že A a B nesplnili podmienku stanovenú v § 9 ods. 7 zákona o cudzincoch. Podľa tohto ministerstva totiž väzby, ktoré zachovávali A a B s Tureckom, boli silnejšie ako tie, ktoré mali s Dánskom.

17 Konkrétne ministerstvo zahraničných vecí a integrácie okrem iného uviedlo, že A a B sa narodili v Turecku, kde vyrastali a chodili do školy. Taktiež viedli dlhý rodinný život v tomto treťom štáte, pričom mali počas tohto obdobia štyri deti.

18 Dňa 10. marca 2014 podala A na Retten i Aalborg (Prvostupňový súd Aalborg, Dánsko) žalobu o neplatnosť rozhodnutia ministerstva zahraničných vecí a integrácie z 30. septembra 2010, v ktorej žiadala o opätovné preskúmanie svojej žiadosti o zlúčenie rodiny. Vec bola postúpená Københavns Byret (Mestský súd Kodaň, Dánsko) 26. mája 2014. Dňa 14. decembra 2016 tento posledný uvedený súd vrátil vec Østre Landsret (Východodánsky odvolací súd, Dánsko), pričom vnútroštátne právo povoľuje súdom prvého stupňa, aby postúpili vec odvolacím súdom v prípadoch, ktoré nastoľujú zásadné otázky, aby rozhodli v prvostupňovom konaní.

19 Vnútroštátny súd sa v podstate domnieva, že vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, predstavuje „nové obmedzenie“ v zmysle článku 13 rozhodnutia č. 1/80. Uvádza však, že Súdny dvor už rozhodol, najmä vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 12. apríla 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247), že „nové obmedzenia“ v zmysle tohto ustanovenia môžu byť odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu, ako je cieľ spočívajúci v zabezpečení úspešnej integrácie príslušníkov tretích štátov v hostiteľskom členskom štáte, pod podmienkou, že by boli vhodné na zabezpečenie dosiahnutia sledovaného cieľa, ktorý je legitímny, a nešli by nad rámec toho, čo je na jeho dosiahnutie nevyhnutné.

20 V rámci uvedeného sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, uplatnené príslušnými orgánmi, je primerané z hľadiska sledovaného cieľa.

21 Za týchto okolností Østre Landsret (Východodánsky odvolací súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. V prípade, že boli zavedené ‚nové obmedzenia‘ pre zlúčenie rodiny medzi manželmi, ktoré na prvý pohľad porušujú klauzulu ‚standstill‘ uvedenú v článku 13 rozhodnutia č. 1/80, a tieto obmedzenia sú odôvodnené úvahami o ‚úspešnej integrácii‘ uznanými v rozsudku z 12. apríla 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247), a v rozsudku z 10. júla 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066), môže byť pravidlo stanovené v § 9 ods. 7 [zákona o cudzincoch], podľa ktorého je okrem iného všeobecnou podmienkou pre zlúčenie rodiny medzi osobou, ktorá je štátnym príslušníkom tretej krajiny a má v Dánsku povolenie na pobyt a manželským partnerom, aby väzba tohto manželského páru k Dánsku bola silnejšia ako jeho väzba k Turecku, považované za „odôvodnené naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, vhodné na zabezpečenie dosiahnutia sledovaného legitímneho cieľa a také, ktoré nejde nad rámec toho, čo je na jeho dosiahnutie nevyhnutné?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, teda *a priori*, že podmienka väzby sa vo všeobecnosti považuje za vhodnú na zabezpečenie dosiahnutia integračného cieľa, je potom možné bez toho, aby došlo k porušeniu posúdenia obmedzenia a požiadavky proporcionality:
   [a)] uplatňovať postup, pri ktorom, v prípade ak manželský partner s povolením na pobyt v členskom štáte (zlučujúca sa osoba) prvýkrát prišiel do Dánska vo veku 12 alebo 13 rokov alebo neskôr, pri posudzovaní väzby tejto osoby k tomuto členskému štátu, má významný vplyv:

   – buď či má táto osoba v členskom štáte dlhodobý legálny pobyt približne 12 rokov,

   – alebo či má pobyt a stabilné zamestnanie v členskom štáte, ktoré zahŕňa významný stupeň kontaktu a komunikácie s kolegami a klientmi v jazyku členského štátu a ktoré pokračuje bez výrazných prerušení najmenej štyri až päť rokov,

   – alebo má pobyt a stabilné zamestnanie, ktoré nezahŕňa významný stupeň kontaktov a komunikácie s kolegami a klientmi v jazyku členského štátu a ktoré pokračuje bez výrazných prerušení najmenej sedem až osem rokov;

   [b)] uplatňovať postup, pri ktorom sa bude spochybňovať splnenie podmienky väzby, ak si zlučujúca sa osoba udržiava silnú väzbu s krajinou pôvodu uskutočňovaním častých alebo dlhodobých návštev v krajine pôvodu, zatiaľ čo krátkodobé prázdninové alebo vzdelávacie pobyty nezavážia proti udeleniu povolenia;
   [c)] uplatňovať postup, pri ktorom bude mať vážny negatívny vplyv na splnenie podmienky väzby, ak pôjde o situáciu ‚zosobášených, rozvedených a opätovne zosobášených osôb‘“?

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

22 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 13 rozhodnutia č. 1/80 vykladať v tom zmysle, že vnútroštátne opatrenie, ktoré podmieňuje zlúčenie rodiny medzi tureckým pracovníkom, ktorý má legálny pobyt v dotknutom členskom štáte, a jeho manželským partnerom tým, aby ich väzby s týmto členským štátom boli silnejšie ako väzby s tretím štátom, predstavuje v zmysle tohto ustanovenia „nové obmedzenie“, a v prípade kladnej odpovede, či takéto opatrenie môže byť odôvodnené cieľom spočívajúcim v zabezpečení úspešnej integrácie príslušníkov tretieho štátu v dotknutom členskom štáte.

23 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že klauzula „standstill“ uvedená v článku 13 rozhodnutia č. 1/80 zakazuje vo všeobecnosti zavedenie každého nového vnútroštátneho opatrenia, ktorého cieľom alebo následkom je podmieniť výkon slobody voľného pohybu pracovníkov, ktorí sú tureckými štátnymi príslušníkmi, na vnútroštátnom území prísnejšími podmienkami, ako sú podmienky, ktoré sa uplatňovali v čase nadobudnutia účinnosti uvedeného rozhodnutia v dotknutom členskom štáte (rozsudok z 29. marca 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, bod 25 a citovaná judikatúra).

24 V prejednávanej veci je nesporné, že vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, konkrétne § 9 ods. 7 zákona o cudzincoch, bolo zavedené po nadobudnutí účinnosti rozhodnutia č. 1/80 v Dánsku a že v oblasti zlúčenia rodiny sprísnilo podmienky prvého vstupu na dánske územie, pokiaľ ide o manželov tureckých štátnych príslušníkov, ktorí majú legálny pobyt v tomto členskom štáte v porovnaní s podmienkami uplatniteľnými pri nadobudnutí účinnosti rozhodnutia č. 1/80 v uvedenom členskom štáte.

25 Okrem toho zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že B je tureckým pracovníkom vykonávajúcim zárobkovú činnosť v Dánsku a že jeho manželka, A, sa k nemu chce pripojiť v tomto členskom štáte. Ako vyplýva v podstate z bodov 15 a 16 tohto rozsudku, príslušné vnútroštátne orgány zamietli žiadosť o zlúčenie rodiny podanú A na základe § 9 ods. 7 zákona o cudzincoch.

26 Keďže situácia B, tureckého pracovníka, ktorý sa riadne začlenil na dánskom trhu práce, súvisí s hospodárskou slobodou, v prejednávanej veci voľným pohybom pracovníkov, je potrebné sa domnievať, že takáto situácia patrí do rozsahu pôsobnosti článku 13 rozhodnutia č. 1/80 (rozsudok z 12. apríla 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, bod 36).

27 V dôsledku toho pri zisťovaní toho, či treba na základe klauzuly „standstill“ podľa článku 13 rozhodnutia č. 1/80 vylúčiť uplatňovanie takého vnútroštátneho opatrenia, o aké ide vo veci samej, pokiaľ sa ukáže, že toto opatrenie môže ovplyvniť slobodu tureckého pracovníka vykonávať v tomto členskom štáte zárobkovú činnosť ako zamestnanec, treba nevyhnutne vychádzať iba z postavenia tohto tureckého pracovníka s bydliskom v dotknutom členskom štáte, ktorým je v prejednávanej veci B (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. apríla 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, bod 37).

28 V tomto kontexte treba pripomenúť, že vnútroštátna právna úprava, ktorá sprísňuje podmienky zlúčenia rodiny tureckých pracovníkov, ktorí majú legálny pobyt v dotknutom členskom štáte, v porovnaní s podmienkami, ktoré sa uplatňovali v čase nadobudnutia účinnosti rozhodnutia č. 1/80 v tomto členskom štáte, predstavuje v zmysle článku 13 tohto rozhodnutia „nové obmedzenie“ výkonu voľného pohybu pracovníkov týmito tureckými pracovníkmi v uvedenom členskom štáte (rozsudok zo 7. augusta 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, bod 64 a citovaná judikatúra).

29 Je to tak preto, že rozhodnutie tureckého štátneho príslušníka usadiť sa v členskom štáte s cieľom trvale tam vykonávať pracovnú činnosť, môže byť negatívne ovplyvnené v prípade, že právna úprava tohto členského štátu sťažuje alebo znemožňuje zlúčenie rodiny, v dôsledku čoho môže byť uvedený štátny príslušník prípadne nútený vybrať si medzi svojou činnosťou v dotknutom členskom štáte a svojím rodinným životom v Turecku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, body 61 a 62).

30 V prejednávanej veci sprísnením podmienok vstupu manželke tureckého štátneho príslušníka, riadneho pracovníka na dánskom pracovnom trhu, na účely zlúčenia rodiny, predstavuje vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, pre B v zmysle článku 13 rozhodnutia č. 1/80, ako uviedol generálny advokát v bode 15 svojich návrhov, „nové obmedzenie“ výkonu voľného pohybu pracovníkov v dotknutom členskom štáte.

31 Ako pritom vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, obmedzenie, ktorého cieľom alebo následkom by bolo to, že vykonávanie voľného pohybu pracovníkov tureckým štátnym príslušníkom na vnútroštátnom území by podliehalo prísnejším podmienkam, ako sú podmienky, ktoré sa uplatňovali v čase nadobudnutia účinnosti rozhodnutia č. 1/80, je zakázané okrem prípadov, ak patrí medzi obmedzenia uvedené v článku 14 tohto rozhodnutia alebo ak je odôvodnené naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, je vhodné na zabezpečenie dosiahnutia sledovaného legitímneho cieľa a nejde nad rámec toho, čo je na jeho dosiahnutie nevyhnutné (rozsudok zo 7. augusta 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, bod 72 a citovaná judikatúra).

32 V tejto súvislosti je nesporné, že vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, nepatrí medzi obmedzenia uvedené v článku 14 rozhodnutia č. 1/80.

33 Vnútroštátny súd uvádza, že cieľ sledovaný § 9 ods. 7 zákona o cudzincoch spočíva v zabezpečení úspešnej integrácie príslušníkov tretích štátov v Dánsku. Podľa dánskej vlády vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, má tiež za cieľ zaručiť účinné riadenie migračných tokov.

34 Pokiaľ ide v prvom rade o cieľ spočívajúci v zabezpečení úspešnej integrácie, Súdny dvor už rozhodol, že takýto cieľ môže vzhľadom na význam, ktorý sa v rámci práva Únie pripisuje integračným opatreniam, na účely článku 13 rozhodnutia č. 1/80 predstavovať naliehavý dôvod všeobecného záujmu (rozsudok z 12. apríla 2016, Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, body 55 a 56).

35 Treba preto skúmať, či je § 9 ods. 7 zákona o cudzincoch, ktorý podmieňuje zlúčenie rodiny medzi tureckým pracovníkom, ktorý má legálny pobyt v Dánsku, a jeho manželským partnerom tým, aby ich väzby s týmto členským štátom boli silnejšie ako väzby, ktoré majú s tretím štátom, vhodný na zabezpečenie dosiahnutia sledovaného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je na jeho dosiahnutie nevyhnutné.

36 V tejto súvislosti, pokiaľ ide o primeranosť vnútroštátneho opatrenia, o aké ide vo veci samej, na účely zabezpečenia sledovaného cieľa, treba konštatovať, že podľa uvedeného opatrenia nemôže byť v Dánsku zaručená úspešná integrácia manželského partnera tureckého pracovníka, ktorý má legálny pobyt v tomto členskom štáte, ak sú ich väzby silnejšie s tretím štátom ako s Dánskom.

37 Keďže väzby udržiavané s tretím štátom tak manželom, ktorý sa už nachádza na dánskom území, ako aj so žalobkyňou vo veci samej, majú pritom len malý vplyv na možnosti tejto žalobkyne úspešne sa integrovať v tomto členskom štáte, vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, neumožňuje stanoviť v štádiu skúmania žiadosti o povolenie na pobyt z dôvodu zlúčenia rodiny, že úspešná integrácia žiadateľa v Dánsku nebude zaručená.

38 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 31 svojich návrhov, uvedené opatrenie totiž neumožňuje posúdiť vyhliadky manželského partnera tureckého pracovníka, ktorý má legálny pobyt v Dánsku, alebo páru, ktorý tvorí s uvedeným pracovníkom v tomto členskom štáte, na integráciu.

39 V prejednávanej veci zo spisu predloženého Súdneho dvoru vyplýva, že príslušné vnútroštátne orgány sa domnievali, že B si zachoval silnejšie väzby s Tureckom ako s Dánskom. Treba pritom konštatovať, že B je tureckým pracovníkom, riadne začleneným na dánskom trhu práce, ktorý má legálny pobyt so svojimi deťmi v tomto členskom štáte už niekoľko rokov. Z uvedeného vyplýva, že väzby tureckého štátneho príslušníka s jeho štátom pôvodu nemôžu obmedziť jeho vyhliadky na integráciu, keďže vzťah s týmto štátom a vzťah s prijímajúcim členským štátom nie sú takej povahy, aby sa vzájomne vylučovali.

40 Navyše § 9 ods. 7 zákona o cudzincoch na jednej strane nestanovuje žiadne integračné opatrenie, ktoré by mohlo zlepšiť vyhliadky manželského partnera tureckého pracovníka s legálnym pobytom v Dánsku, ktorý sa k nemu chce pripojiť v tomto členskom štáte, na integráciu.

41 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru na druhej strane vyplýva, že posúdenie podmienky uvedenej v § 9 ods. 7 zákona o cudzincoch príslušnými vnútroštátnymi orgánmi spočíva na všeobecných a nepresných kritériách, ktoré vedú k rôznym a nepredvídateľným praktikám pri porušení zásady právnej istoty.

42 Z toho vyplýva, že vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, nie je vhodné na zabezpečenie dosiahnutia cieľa spočívajúceho v zaručení úspešnej integrácie príslušníkov tretích štátov v Dánsku.

43 V druhom rade, pokiaľ ide o cieľ zaručiť účinné riadenie migračných tokov, na ktoré sa odvoláva dánska vláda, Súdny dvor už rozhodol, že takýto cieľ môže predstavovať naliehavý dôvod všeobecného záujmu takej povahy, ktorá odôvodňuje nové obmedzenie v zmysle článku 13 rozhodnutia č. 1/80 (rozsudok z 29. marca 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, bod 39).

44 Uvedená vláda však vo svojich písomných pripomienkach spresnila, že vnútroštátne opatrenie, o aké ide vo veci samej, je vhodné na zaručenie cieľa účinného riadenia migračných tokov, keďže umožňuje obmedziť zlúčenie rodiny manželov len na prípady, keď bude pravdepodobnosť integrácie žiadateľa o povolenie na pobyt v Dánsku vyššia.

45 Ako vyplýva z bodov 37 a 38 tohto rozsudku, uvedené opatrenie neumožňuje posúdiť vyhliadky na integráciu žiadateľa o povolenie na pobyt z dôvodu zlúčenia rodiny v Dánsku.

46 Za týchto podmienok opatrenie, o aké ide vo veci samej, nie je vhodné na zabezpečenie dosiahnutia cieľa zaručiť účinné riadenie migračných tokov.

47 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 13 rozhodnutia č. 1/80 sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátne opatrenie, ktoré podmieňuje zlúčenie rodiny medzi tureckým pracovníkom, ktorý má legálny pobyt v dotknutom členskom štáte, a jeho manželským partnerom tým, že ich väzby s týmto členským štátom sú silnejšie ako väzby, ktoré majú s tretím štátom, predstavuje v zmysle tohto ustanovenia „nové obmedzenie“. Takéto obmedzenie nie je dôvodné.

O druhej otázke

48 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 13 rozhodnutia č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie, prijatého asociačnou radou zriadenou Dohodou o pridružení medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, ktorá bola podpísaná 12. septembra 1963 v Ankare Tureckou republikou na jednej strane a členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na strane druhej, a ktorá bola uzavretá, schválená a potvrdená v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 64/732/EHS z 23. decembra 1963, sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátne opatrenie, ktoré podmieňuje zlúčenie rodiny medzi tureckým pracovníkom, ktorý má legálny pobyt v dotknutom členskom štáte, a jeho manželským partnerom tým, že ich väzby s týmto členským štátom sú silnejšie ako väzby, ktoré majú s tretím štátom, predstavuje v zmysle tohto ustanovenia „nové obmedzenie“. Takéto obmedzenie nie je dôvodné.

Podpisy